



# Smile, Happy Bird

נולי עומר בבית האמנים, תל אביב

ראיתי ציפור רבת יופי  
הציפור ראתה אותי  
ציפור רבת יופי כזאת לא אראה עוד  
עד יום מותי.  
עבר אותי אז רטט של שמש  
אמרת מילים של שלום  
מילים שאמרת אמש  
לא אומר עוד היום (נתן זך)

צלחת המלמדים כי סופה של החריגה להישבר ולסגת או להילכד במסגרת נוספת. ובתוך אותן הכנפיים עשויות השברים מתגלה עוד ציפור; ספק תזכורת לאיזו אשליית חירות שהתנפצה, ספק אזהרה ממימוש התשוקה לדאות מעבר לתנאים חומריים נתונים. את המתח בין מחשבת הציפור המשוחררת לבין המצע הקונקרטי שהוקצע לה ומגביל אותה, מעצים דימוי נוסף של נעלי עקב דיקות: הן שבלפיתתן את הציפור, בהצרתן את חופש תנועתה, ניצבות כניגוד מוחלט לקלילותה האינהרנטית, הטבעית.

ממד נוסף העולה מעבודותיה של עומר מתגלה בשימוש במוטיב עין כחולה וגדולה המשובצת בדמות הציפור: עין זו, שהיא צילום והגדלה של עין האמנית עצמה, מחזירה לציפור את מבט העל שלה ובכך מרמזת כי היא יודעת כל, כי היא מסוגלת להפליג על כנפי הדמיון. כלום הידיעה מגלמת מפתח לחירות שנדמה כי נגזלה מן הציפור-האישה-האם? או שמא דווקא הידיעה איננה של הציפור עצמה, אלא עליה ואותה? ואולי התשובה נמצאת דווקא בדיוק בינות הקטבים - בין הטבעי לבין המובנה תרבותית: בין הפונקציה הביולוגית של ראוה (זו של הטווס) לבין היופי כתכלית עצמו; ובין הפונקציה ההיררודוטית של הולדה לבין מלאכת האימהות החברתית: קטבים שאותם מערבלת עומר ובכך מאפשרת להם להופיע לא באופן הירארכי ובינארי, אלא ככרוכים זה בזה באופן בל-ינתק.

אוצרת: ורה פלפול

בתערוכתה החדשה של נולי עומר מככבות דמויות ציפורים מרהיבות ומצחיקות - מתעופפות, מרקדות או הולכות - כל אחת מהן מגונדרת ויפהפייה בדרכה ובצבעוניות שונה. מבעד לדימויי הציפורים שכולאת עומר בצלחות קרמיקה ופלסטיק, מגיח מתח ישר ומתמשך - בין טבע לתרבות - ובתוכו שאלה על חירות ועל פוטנציאל המימוש שלה. המפגש בין דימוי הציפור החופשית והמשוחררת, שהיכולת לדאות שמורה לה, מתנגש לא אחת עם ציפורה של עומר הכלואות בתוך כלוב מזהב, או אם נרצה, בתוך צלחת, שבעצמה ממוסגרת היטב בקווי מתאר אפורים-שחורים או זהובים.

הציפור יכולה אמנם לפרוס את כנפי הטווס המרהיבות שלה ולמלא כמעט-כליל את המרחב שהוקצה לה, ואולם בעבודה אחרת ניכר הפוטנציאל ההרסני שבפריסת הכנפיים מעבר לגבולות האפשר, אל עבר מרחבים אחרים; כנפי הציפור שחרגה עשויות שברי



# Smile, Happy Bird

Nouli Omer

In Nouli Omer's new exhibition, spectacular and funny bird figures emerge - flying, dancing or walking - each of them beautiful and fancy in her own way and bares different colors. Through the images of the birds that contain Omer's ceramic and plastic plates, an old and protracted tension emerges - between nature and culture - and within it is a question of freedom and its potential for realization. The encounter between the image of the free and liberated bird, whose ability to glide is reserved, often clashes with Omer's birds trapped in a gold cage or, if desired, in a plate that itself is well framed with gray or black or gold outlines.

Although the bird can deploy its spectacular peacock wings and fill almost the space allotted to it, in another work the destructive potential of spreading the wings beyond the limits of the possibility is apparent, to other spaces; The wings of the bird that were deviated are made of fragments of a plate that indicate that the end of the irregularity will break and withdraw or be trapped in another frame. And in those wings of fragments one more bird is revealed; a reminder of the illusion of a shattered liberty, a warning against the realization of the desire to glide beyond

material conditions. The tension between the liberated bird's mind and the concrete substrate that has been allotted to it and restricts it, intensifies an additional image of thin heel shoes; It is they who, in restricting the bird, by restricting its freedom of movement, stand in complete contrast to its inherent, natural ease.

Another dimension that emerges from Omer's works is revealed in the use of a large blue eye motif embedded in the shape of the bird. This eye, which is a photograph and enlargement of the artist's own eye, gives the bird its "all knowing" aspects, suggesting that it knows all and that it can sail on the wings of imagination. Does knowledge play a key to freedom that seems to have been stolen from the bird-woman-mother? Or is the knowledge not only of the bird itself? Perhaps the answer lies precisely between the poles - between the natural and the culturally structured; and the survival function of procreation and the task of social mothering; poles that Omer mixes and thus allows them to appear not in a hierarchical and binary manner, but as intertwined in an indissoluble manner.

Curator: Vera Pilpoul

